

15,000 мохамеданци, но тѣ можаха да живѣятъ само въ ония чрѣзъ уговора мѣста, а именно: въ Бѣлградъ, Адакале, Кладово, Ужица, Смедерево, Шабачъ, Соколъ и Зборникъ. Въ сички тия мѣста имаше почти по една крѣпость, гдѣто се намираше постоянно по единъ гарнизонъ турска войска, а най-голѣмия гарнизонъ бѣше въ бѣлградската крѣпость. Бѣлградъ, като столица на Сърбия, прѣдставляваше едно печално положение въ това отношение.

Въ бѣлградската крѣпость имаше постоянно единъ гарнизонъ отъ около 3—4,000 турски солдати. Въ една трета часть отъ градътъ Бѣлградъ живѣеха турски граждани. Половината отъ градътъ бѣше раздѣленъ съ единъ шанецъ, а именно отъ Сава-Капия, Варошъ-Капия, Стамболъ-Капия чакъ до Дунава. Въ тази часть на града можаха да живѣятъ турски жители, между които живѣяха и една часть сърби и еврейтѣ. Въ тази почти турска часть имаше турска полиция, при която стояше едно малко отдѣление турски солдати. Сърбитѣ въ тази часть нѣмаха право, спорѣдъ договоритѣ съ Турция, да държатъ сръбски солдати. Но тѣ имаха въ тази часть само една сръбска полиция, при която можаха да държатъ само тѣй нареченитѣ свои *пандури* (единъ видъ разсилни) за изпълнение на жандармската служба, безъ да иматъ най-малко военно приуготовление. Турцитѣ граждани за каквото и да е прѣстѣпление или расправия подлѣжаха на своята турска полиция. Ако се случеше нѣкое прѣстѣпление между турчинъ и сърбинъ, не се знаеше подъ вѣдомството на коя полиция бѣше подсждно, защото турчина непризнаваше сръбската полиция, а пъкъ сърбина не възприемаше, да се отнася до турската полиция. Прочее положението на бѣлградскитѣ сърби бѣше съвсѣмъ неприятно и нетърпимо.

Казармата за сръбскитѣ солдати се намираше въ другата сръбска часть на града задъ шанцовитѣ. Въ това врѣме, въ цѣла Сърбия, имаше само около 2,000 постоянни сръбски солдати, а въ бѣлградскій сръбски гарнизонъ имаше само 300—400 солдати, ко-